

LES NEUS QUE ES FONEN

Les neus de la muntanya
es miren trist el pla,
que avall avall la terra
comença a verdejar.

I totes encongint-se
davant del sol creixent
s'acaba nostra vida,
s'acaba, es van dient.

I ses primeres llàgrimes
ja es tornen regalims,
i amb remoreig dolcíssim
van davallant dels cims.

Plorem, que als ametllers
l'oreig passant hi canta
l'absolta de les neus
damunt de les flors blanques.

I diu l'oreig: obriu-vos
les roses dels vergers,
fent cor a mes absoltes
brandant com encensers.

I es gronxa la palmera
vora del mar triomfant.
Totes les neus són foses
i el mar les va aplegant.

I ja els hi diu: dormiu-vos
que jo vos bressaré,
amb música d'onades
cançons vos cantaré.

Mes, les neus tenen ànima
que sobre el mar s'estan;
i són bromeres blanques
les neus que van somiant.

ANGEL GUIMERA

LA BALENGUERA

La balenguera fila, fila,
la balenguera filarà,
(Cançó popular)

La balenguera misteriosa,
com una aranya d'art subtil,
buida que buida sa filosa,
de nostra vida treu el fil.
Com una parca bé cavila,
teixint la tela per demà.

La balenguera fila, fila,
la balenguera filarà.

Girant la ullada cap enrera,
guaita les ombres de l'avior,
i de la nova primavera
sap on s'amaga la llavor.
Sap que la soca més s'enfila
com més endins pot arrelar.

La balenguera fila, fila,
la balenguera filarà.

Quan la parella ve de nocces,
ja veu i compta sos minyons;
veu com davallen a les fosses
els que ara viuen d'illusions,
els que a la plaça de la vila
surten a riure i a cantar.

La balenguera fila, fila,
la balenguera filarà.

Bellugant l'aspi, el fil cabdella,
i de la pàtria la visió
fa bategar son cor de vella
sota la sarja del gipó.
Dins la profunda nit tranquil·la,
destria l'alba que vindrà.

La balenguera fila, fila,
la balenguera filarà.

De tradicions i d'esperances
tix la senyera pel jovent,
com qui fa un vel de noviances
amb cabelleres d'or i argent
de l'infantesa qui s'enfila,
de la vellúria qui se'n va.

La balenguera fila, fila,
la balenguera filarà.

JOAN ALCOVER

TEATRE LÍRIC

CONCERT per l'Orfeó de Sabadell

MESTRE DIRECTOR:

Josep Planas i Argemí

PALMA DE MALLORCA

Dilluns, dia 28 de juny de 1926,

a dos quarts de deu del vespre

PROGRAMA

I

Cant a la Senyera	<i>Planas</i>
La Sileta.	} <i>Cumellas Ribó</i>
L'hereu Riera	
El fadrins de Sant Boi	<i>Pérez Moya</i>
El fill de Don Callardó	<i>Sancho Marraco</i>
La mort de l'escolà.	<i>Nicolau</i>

II

Ave-verum.	<i>Saint-Saëns</i>
Cançó del lladre	<i>Sancho Marraco</i>
El caçador i la pastoreta. . . .	<i>Botey</i>
La mort de la núvia	<i>Lambert</i>
La sardana de les monges	<i>Morera</i>

III

Negra sombra (<i>balada gallega</i>). .	<i>Montes</i>
El Comte l'Arnau	<i>Morera</i>
El maridet.	} <i>Pérez Moya</i>
La nina bella.	
Les neus que es fonen (<i>sard.</i>). .	<i>Morera</i>
La Balanguera	<i>Vives</i>

Solistes: **Joaneta Cunillé, Jaume Cunillé i Joan Soler.**

CANT A LA SENYERA

Llaor a tu, Senyera gloriosa,
de pàtria i germanor sagrat emblema;
compleix dels cors l'aspiració suprema,
eternament triomfanta i poderosa.

Som un esbart de rossinyols
que et festegem a bells estols
glossant cançons dia i vesprada.

Tu el cedre n'ets altiu
qui branda el vent, joliu,
i gaiament nos cova amb sa brancada,
Senyera venerada!

Braus navegants d'un mar immens
som els apòstols de l'avenç;
l'estel de l'art volem per guia
per timoner la poesia,
a tu per vela immaculada,
Senyera venerada!

Som les espigues del bon blat
nades en camp ben conreuat,
apomellades,
assaonades.
som la ideal llevó
d'un pa que Déu nos dó.

Tu n'ets el sol potent,
fecund i treluzent:
Tu n'ets el sol d'amor qui l'ha granada,
Senyera venerada!

AGNÈS ARMENGOL

LA MORT DE L'ESCOLÀ

A Montserrat tot plora,
tot plora d'ahí ençà,
que allí a l'Escolania
s'és mort un escolà.
L'Escolania, oh Vergel
n'és vostre colomar:
a aquell que ahí us cantava
qui avui no el ploraià?
Dins una blanca caixa
mirau que hermós està!
N'apar un lliuri d'aigua
que acaben de trencar.
Té el violí a l'esquerra,
que solia tocar;
el violí a l'esquerra,
l'arquet a l'altra mà.
Sos companys de celda
el duen a enterrar.
El cant de les absoltes
el vénen d'assajar;
el primer vers que canten
del cel sembla vessar,
com un present que els àngels
envien al germà.
Al segon vers que canten
es posen a plorar.
Oh Verge de clemència,
volgueu-lo perdonar!
Oh dolça Verge pia,
al cel deixeu-lo entrar,
a aquell que ací en la terra
sempre vos va adorar!
Els monjos també ploren;
sols canta un ermità,
sentint cantar els àngels
i amb ells el nou germà,
ocell que obre les ales
i cap el cel se'n va.
Mentre ell canta pels aires
son violí toca.
i dins el cel entra.

J. VERDAGUER, pvre.

CANÇÓ DEL LLADRE (POPULAR)

Quan jo n'era petit
festejava i presumia,
espardenya blanca al peu
i mocadó a la falsia.
Adéu, clavell morenet!
Adéu, estrella del dia!
I ara que ne só grandet
m'he posat a mala vida;
me só posat a robar,
ofici de cada dia.
Vaig robar un traginer
que venia de la fira;
li prenguí tots els diners
i la mostra que duia.
Quan he tingut prou diners,
he robat també una nina;
l'he robada en falsedat
dient que m'hi casaria!
Adéu, clavell morenet!
Adéu, estrella del dia!

LA SARDANA DE LES MONGES

Al davant de l'ermita de Sant Rafel
les sardanes airoses pugen al cel;
i tothom sent en l'ànima dolçor de mel.
Sardanes com aquestes mai s'han sentit,
fins les ballien els avis quan ve la nit,
i als genolls de les mares salta el petit.
Per planures i serres escampa el vent
de la cobla les notes alegrement,
i fins l'ona s'hi acosta que al lluny la sent.
En un coll de muntanyes hi ha un monestir;
de puntetes les monges van al jardí
que les roses encensen i el llessamí.
Les sardanes arriben fins els seus cors
amb gatzara i rialles dels balladors;
i entorn d'elles els arbres quines remors!
Dues monges en l'ombra les mans s'han pres:
ja se n'hi ajunten altres, i altres després;
les de més lluny s'hi acosten: tothom ja hi és.
Ballen totes porugues ben dolçament,
enrogides de galtes, mig somrient;
i sos peus en la terra ni menys se'ls sent.
Rondinant l'abadessa ja se n'hi va;
sent-hi aprop llagrimaja, no sap renyar,
que ella també n'és filla de l'Empordà
La lluna que s'aixeca les monges veu;
pel damunt de la tàpia la cara treu,
i els hi diu, bondadosa: balleu, balleu!

ANGEL GUIMERA

NEGRA SOMBRA

Cando penso que te fuches,
negra sombra que m'asombras,
ó pe d'os meus cabezales
tornas facendome mofa.
Cando maxino que és ida
n'o mesmo sol te m'amostras
y eres á estrella que brilla
y eres ó vento que zoa.
Si cantas és ti que cantas,
si choras és ti que choras
y és ó marmurio d'o río
y és á noite y és á aurora.
En todo estás é ti és todo
pra min y en min mesmo moras,
nin me deixarás ti nunca,
sombra que sempre m'asombras.

ROSALIA DE CASTRO